

Fytprostasias & Sporoï (Anthoussa Attica, Grecja); Syngenta Növényvédelmi kft (Budapeszt, Węgry), Syngenta Crop Protection SpA (Mediolan, Włochy); Syngenta Crop Protection BV (Roosendaal, Niderlandy); Syngenta Polska sp. z o.o. (Warszawa, Polska); Syngenta Agro Srl (Bukareszt, Rumunia); Syngenta Slovakia s.r.o. (Bratysława, Słowacja); Syngenta Agro, SA (Madryt, Hiszpania); Syngenta UK Ltd (Cambridge, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokat D. Waelbroeck, D. Slater, Solicitor, i adwokat I. Antypas)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Unia Europejska reprezentowana przez Komisję Europejską

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 458/13 (zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”) w całości lub ewentualnie stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia, w zakresie, w jakim wprowadza ono ograniczenia dotyczące tiametoksamu, nasion zaprawionych tiametoksamem i produktów zawierających tiametoksam;
- nakazanie Unii europejskiej reprezentowanej przez Komisję naprawienie wszelkich szkód poniesionych przez skarżące w wyniku naruszenia przez Komisję jej prawnych obowiązków, wraz z odsetkami;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą trzy zarzuty.

- 1) W ramach zarzutu pierwszego skarżące wskazują, że zaskarżone rozporządzenie wprowadziło ograniczenia dotyczące tiametoksamu, które nie mają podstaw naukowych i nie spełniają wymogów formalnych, z naruszeniem art. 4 ust. 2 akapit drugi oraz załącznika II do rozporządzenia nr 1107/2009⁽¹⁾ i wbrew zasadzie pewności prawa i zasadzie prawa do obrony. W szczególności analiza dokonana przez Europejski Urząd do spraw Bezpieczeństwa Żywności [zwany dalej „EFSA” (European Food Safety Authority)] i nałożone w jej następstwie ograniczenia nie były oparte na żadnych nowych dowodach świadczących o istnieniu ryzyka, pomijały istotną ilość informacji naukowych, zawierały merytoryczne błędy dotyczące kluczowych parametrów, a u ich podstaw nie leżała żadna ogólnie przyjęta metoda oceny ryzyka. Ponadto EFSA nie stwierdziła żadnego zagrożenia dla przetrwania kolonii pszczoł ani efektów subletalnych i nie przedstawiła żadnych wniosków opartych na rzeczywistych badaniach terenowych. Przeprowadzenie analizy i wprowadzenie środków ograniczających nastąpiło tak pośpiesznie, że niemożliwe było przeprowadzenie dogłębnej analizy i że zainteresowane podmioty nie miały odpowiedniej możliwości wniesienia swojego wkładu.

- 2) W ramach zarzutu drugiego skarżące podnoszą, że zaskarżone rozporządzenie wprowadziło nieproporcjonalne i dyskryminujące ograniczenia dotyczące tiametoksamu, wynikające z czysto hipotetycznego ryzyka, bez przeprowadzenia gruntownej naukowej oceny ani jakiegokolwiek oceny wpływu, z naruszeniem zasady ostrożności i zasady proporcjonalności.

- 3) W ramach zarzutu trzeciego skarżące twierdzą, że zaskarżone rozporządzenie zostało wydane z naruszeniem zasady dobrej administracji i obowiązku staranności, w wyniku nieuzasadnionego powierzenia EFSA mandatu, pośpiesznej procedury, która nie umożliwiła w sposób właściwy wniesienia wkładu przez zainteresowane podmioty, nie uwzględniła istotnych informacji naukowych, i bez jakiegokolwiek oceny wpływu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywę Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. L 309, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 26 sierpnia 2013 r. — SNCM przeciwko Komisji

(Sprawa T-454/13)

(2013/C 325/69)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Société nationale maritime Corse Méditerranée (SNCM) (Marsylia, Francja) (przedstawiciele: adwokaci A. Winkler, F.C. Laprévotte, J.P. Mignard i S. Mabile)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 263 TFUE, decyzji Komisji C(2013) 1926 z dnia 2 maja 2013 r.;
- tytułem ewentualnym, częściowe stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja uznała w niej, że kwota pomocy obejmuje elementy przywołane w pkt 218 tej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach skargi strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2013) 1926 final z dnia 2 maja 2013 r., którą Komisja, po pierwsze, uznała za pomoc państwa rekompensaty finansowe wypłacone na rzecz Société Nationale Corse Méditerranée (zwanej dalej „SNCM”) i Compagnie Méridionale de Navigation (zwanej dalej „CNM”) z tytułu usług przewozów morskich świadczonych między Marsylią a Korsyką za lata 2007–2013 w ramach umowy świadczenia usług publicznych. Następnie Komisja uznała za zgodne z rynkiem wewnętrznym rekompensaty wypłacone na rzecz SNCM i CNM za usługi przewozowe świadczone przez cały rok (zwane dalej „usługą podstawową”), lecz stwierdziła niezgodność z rynkiem wewnętrznym rekompensat wypłaconych z tytułu usług świadczonych w szczycie sezonu, którym jest okres świąt Bożego Narodzenia, luty, okres wiosenno-jesienny lub letni (zwanych dalej „usługą „dodatkową”). Wreszcie Komisja nakazała odzyskanie pomocy uznanej za niezgodną z rynkiem wewnętrznym [sprawa pomoc państwa SA.22843 2012/C (ex 2012/NN)].

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszeń prawa, błędów faktycznych i oczywistych błędów w ocenie, z uwagi na to, że Komisja niesłusznie uznała, iż usługa „dodatkowa” nie jest usługą świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym. Strona skarżąca podnosi, że Komisja zatem:

— naruszyła prawo, ograniczając szeroki zakres uznania przyznany państwom członkowskim Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przy definiowaniu ich usług publicznych;

— zastosowała błędne i niemające zastosowania w niniejszej sprawie kryterium „rzeczywistego zapotrzebowania” na usługi publiczne;

— naruszyła prawo, popełniła błąd w ustaleniach faktycznych i oczywisty błąd w ocenie, dokonując odrębnie analizy usługi „podstawowej” i usługi „dodatkowej”;

— popełniła oczywisty błąd w ocenie dotyczący braku inicjatywy sektora prywatnego w odniesieniu do usługi „dodatkowej”.

2) Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie z uwagi na to, że Komisja niesłusznie uznała, iż zawarcie umowy o świadczenie usług publicznych nie spełniło czwartego wymogu ustalonego wyrokiem Trybunału z dnia 24 lipca 2003 r. w sprawie C-280/00 Altmark Trans i Regierungspräsidium Magdeburg, Rec. s. I-7747, mimo iż umowa ta była wynikiem przeprowadzenia otwartego w ramach otwartego i przejrzystego postępowania przetargowego.

3) Zarzut trzeci, podniesiony tytułem ewentualnym i przy założeniu, że rekompensata za usługę „dodatkową” jest pomocą państwa (quod non), dotyczący naruszenia art. 106 ust. 2 TFUE i art. 107 TFUE, zasad proporcjonalności i zakazu

bezpodstawnego wzbogacenia oraz oczywistego błędu w ocenie przy ustalaniu kwoty pomocy do odzyskania w zakresie, w jakim obliczanie kwoty pomocy do odzyskania nie uwzględnia ani rzeczywistych kosztów dodatkowych poniesionych przez SNCM z tytułu usługi „dodatkowej”, ani niedopłaty rekompensaty dotyczącej usługi „podstawowej” i jest ono w każdym razie oparte na błędnej ocenie części rekompensaty za usługę „podstawową” i części rekompensaty za usługę „dodatkową”.

4) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań w zakresie, w jakim Komisja przyjęła stanowisko sprzeczne z jej własną praktyką decyzyjną i zastosowała komunikat SIEG⁽¹⁾, który nie został wydany w dniu podpisania umowy świadczenia usług publicznych. Strona skarżąca podnosi ponadto, że czas trwania postępowania mógł uzasadniać powstanie po jej stronie uzasadnionych oczekiwań uniemożliwiających Komisji nakazanie władzom krajowym odzyskanie pomocy państwa.

5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady równego traktowania z uwagi na wprowadzenie niesprawiedliwego odmiennego traktowania SNCM i pozostałych spółek morskich.

(¹) Komunikat Komisji w sprawie stosowania reguł Unii Europejskiej w dziedzinie pomocy państwa w odniesieniu do rekompensaty z tytułu usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym (Dz.U. 2012 C 8, s. 8).

Odwołanie wniesione w dniu 28 sierpnia 2013 r. przez CC od wyroku wydanego w dniu 11 lipca 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-9/12 CC przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-457/13 P)

(2013/C 325/70)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: CC (Bridel, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat G. Maximini)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

— uchylene wyroku wydanego w dniu 11 lipca 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej (SSP) w sprawie F-9/12 CC przeciwko Parlamentowi Europejskiemu;